

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน และข้อเสนอแนะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน ผู้วิจัยได้นำเสนอ ตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียนของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีผลดังนี้

1. สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถาม ที่มีสถานภาพเป็นผู้บริหารสถานศึกษา คิดเป็นร้อยละ 24.20 และครูผู้สอน ร้อยละ 75.80 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 63.40 และเป็นเพศชาย ร้อยละ 36.60 อายุ ส่วนใหญ่มีอายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.90 อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 22.40 อายุ 31-40 ปี ร้อยละ 20.90 และอายุน้อยกว่า 30 ปี ร้อยละ 18.80 ตามลำดับ วุฒิการศึกษา ส่วนใหญ่มีวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 52.90 ปริญญาโท ร้อยละ 46.70 และปริญญาเอก ร้อยละ 0.40 ตามลำดับ ขนาดของสถานศึกษา ส่วนใหญ่เป็นสถานศึกษาขนาดกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.50 ขนาดใหญ่พิเศษ ร้อยละ 33.10 ขนาดเล็ก ร้อยละ 15.70 และขนาดใหญ่ ร้อยละ 11.70 ตามลำดับ ประสบการณ์การทำงาน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.60 ต่ำกว่า 5 ปี ร้อยละ 18.30 ทำงาน 5-10 ปี ร้อยละ 18.20 และทำงาน 11-20 ปี ร้อยละ 16.90 ตามลำดับ

2. สภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน

พบว่า สภาพการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น การนำหลักสูตรท้องถิ่นไปทดลองใช้ การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และ รายงานผล การปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น และการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็น เมื่อพิจารณาเรียงลำดับ พบว่า โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับมาก ทุกสังกัด ส่วนปัญหา พบว่า

โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็น การปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น การนำหลักสูตรท้องถิ่นไปทดลองใช้ และการนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผล เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาและสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับปานกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มีปัญหา โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับน้อย

3. เปรียบเทียบสภาพการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน

จำแนกตามสถานภาพ ไม่พบความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า ไม่พบความแตกต่างกัน ทุกสังกัด **จำแนกตามขนาดสถานศึกษา** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูผู้สอน มีสภาพการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียนมากกว่าผู้บริหารสถานศึกษา เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา โดยรวม ไม่พบความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นตอน พบว่า ชั้นตอนการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็น และชั้นตอนการนำหลักสูตรท้องถิ่นไปทดลองใช้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยชั้นตอน การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็น มากกว่าชั้นตอนการนำหลักสูตรท้องถิ่นไปทดลองใช้ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาและสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มากกว่าสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นตอน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกชั้นตอน

4. เปรียบเทียบปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน

จำแนกตามสถานภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มีปัญหา โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นตอน พบว่า ชั้นตอนการนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผล และชั้นตอนการปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยชั้นตอนการนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผล มากกว่าชั้นตอนการปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มีปัญหา โดยรวมและรายชั้นตอน ไม่พบความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น มีปัญหา โดยรวม ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นตอน พบว่า ชั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ชั้นตอนการนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผล และชั้นตอนการปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยชั้นตอนชั้นตอนการนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผล มากกว่าชั้นตอนการพัฒนา

หลักสูตรท้องถิ่น และขั้นตอนการปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น **จำแนกตามขนาดสถานศึกษา** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า ทุกสังกัด มีปัญหา โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสังกัดสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น มากกว่าสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา และสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายขั้นตอน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกขั้นตอน

5. ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน

5.1 ศึกษาสภาพและความต้องการของท้องถิ่น นโยบายการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษา เป้าหมาย จุดเด่น จุดด้อย แล้ววิเคราะห์หาปัญหาและจุดที่ต้องการพัฒนาให้ดีขึ้นกว่าเดิม สํารวจสารสนเทศในท้องถิ่น เพื่อนำมาจัดทำเป็นหลักสูตรท้องถิ่น และสอดคล้องกับกลุ่มสาระรายวิชาแต่ละวิชา มีการวัดและประเมินผล เพื่อหาแนวทางปรับปรุง/พัฒนา หลักสูตรต่อไป

5.2 ควรมีการจัดอบรม สัมมนา หรือเชิญผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ความรู้คำแนะนำที่ถูกต้องและเหมาะสมเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร เช่น การขับเคลื่อนการศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน หลักสูตรอาเซียน กับผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน หรือบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

5.3 การบริหารจัดการที่ดี มีการประสานงานเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และวางแผนการทำงานที่ร่วมกัน เพื่อนำนโยบายสู่การปฏิบัติ ให้ประสบผลสำเร็จ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย การศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน มีข้อค้นพบในประเด็นศึกษา ที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน

1.1 สภาพการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน โดยรวมและรายขั้นตอน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก สถานศึกษามีการดำเนินงานตามนโยบายปฏิรูปการศึกษา ให้ความสำคัญกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสู่ประชาคมอาเซียน ประชุมชี้แจงบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร มีเอกสารประกอบหลักสูตรท้องถิ่นอย่างเพียงพอ สามารถนำไปใช้ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า โดยรวมและรายขั้นตอน อยู่ในระดับมาก ทุกสังกัด สอดคล้องกับ ทองม้วน สีแนน (2552 : 126) ศึกษาการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 พบว่า

สถานศึกษาขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้าน มีการดำเนินการอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น การนำหลักสูตรท้องถิ่นไปทดลองใช้ การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผล การปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น และการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็น พบว่า โรงเรียนหลายโรงเรียนมีหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อพัฒนาสู่ประชาคมอาเซียนของตน แต่มีการปฏิบัติตามการพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษาน้อย เพราะจากการศึกษา พบว่า ขั้นตอนการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็น มีสภาพการปฏิบัติที่น้อยที่สุด

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มีการเชื่อมโยงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และความต้องการของท้องถิ่นสู่การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ก่อตั้งเครือข่ายร่วมพัฒนาหลักสูตร โดยเริ่มจากครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระ ทำการวิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตร ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง เชื่อมโยงถึงสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น เพื่อกำหนดเป็นกรอบสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชรินทร์ตัน สีเสมอ (2554 : 104 - 105) ที่มีผลการศึกษา พบว่า สภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 4 ของผู้บริหารและครูผู้สอน อยู่ในระดับมาก

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เป็นองค์กรคุณภาพ มุ่งพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐานสู่มาตรฐานสากล พร้อมก้าวสู่ประชาคมอาเซียนบนพื้นฐานของความเป็นไทย พัฒนาผู้เรียนด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาที่สมดุลเหมาะสมกับวัย และเรียนรู้อย่างมีความสุข มีสมรรถนะและความสามารถทางวิชาการ ครูและบุคลากรทางการศึกษา พัฒนาการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียนและพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก สามารถใช้ภาษาอังกฤษและภาษาของประเทศสมาชิกอาเซียนในการสื่อสารอย่างน้อย 1 ภาษา ตลอดจนการบริหารจัดการ นิเทศ ติดตาม ประเมินผล อย่างเข้มแข็งโดยมุ่งประโยชน์สูงสุดของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เทิดพงษ์ ศรีวิเศษ และเอกชัย กี่สุขพันธ์ (2557 : 583) ที่มีผลการศึกษา พบว่า การบริหารสถานศึกษาเพื่อความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับ มาก

สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น จัดเนื้อหาสาระให้เหมาะสมสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ การจัดการศึกษา และบริบทของท้องถิ่น กำหนดเป้าหมายและจุดเน้นที่แสดงถึงความเป็นท้องถิ่นตามระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งจัดทำแนวทางการวัดและประเมินผล เพื่อให้สถานศึกษาในสังกัดนำไปปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และสามารถควบคุมคุณภาพของผู้เรียนไปพร้อมกัน โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2551 มีความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง สังคม ท้องถิ่น และประเทศชาติ สามารถดำรงตนอยู่ในประชาคมอาเซียนอย่างมีความสุข รู้ เข้าใจ สามารถใช้ภาษาท้องถิ่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน และภาษาอื่นๆในการสื่อสาร และสามารถประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับบริบทของท้องถิ่นและเพื่อนบ้าน สอดคล้องกับ กาญจนา ไชยวงษ์จันทร์ (2554 : 111 - 114) ศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองมหาสารคาม พบว่า ระดับความสำเร็จในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของบุคลากรในสถานศึกษา สังกัดเทศบาลเมืองมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับ มาก

1.2 ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเรียงสังกัด พบว่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับปานกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มีปัญหา โดยรวมและรายชั้นตอน อยู่ในระดับน้อย อาจเนื่องมาจาก การบริหารจัดการหลักสูตรในแต่ละสถานศึกษาและบุคลากรมีความรู้ความเข้าใจในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อพัฒนาสู่อาเซียนแตกต่างกัน สอดคล้องกับ ธิญญ์ณภัส วิรัตน์เกษม (2554 : 121 – 122) ที่มีผลการศึกษา พบว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรสถานศึกษาตามทรรศนะของครูโรงเรียนนำร่องในสังกัดเทศบาลเมืองชลบุรี อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ด้านหลักสูตรในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีปัญหาระดับปานกลางทุกข้อ

2. เปรียบเทียบสภาพการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน จำแนกตามสถานภาพ ไม่พบความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า ไม่พบความแตกต่างกัน ทุกสังกัด เพราะผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนอยู่ในสถานศึกษาเดียวกัน ทำให้เห็นสภาพการพัฒนาหลักสูตรคล้ายคลึงกัน ตลอดจนสร้างวัฒนธรรมในการทำงานให้มีบรรยากาศที่เอื้อต่อความผูกพัน สอดคล้องกับ เศรษฐชัย วิสาทาโส (2556 : 81) ที่มีผลการศึกษา พบว่า การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำแนกตามสถานภาพ พบว่า ไม่แตกต่างกันทั้งในภาพรวมและรายด้าน **จำแนกตามขนาดสถานศึกษา** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจาก ความรู้และความเข้าใจในการจัดทำและการบริหารหลักสูตรท้องถิ่น ตลอดจนทักษะความชำนาญและศักยภาพในการทำงานที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ สุนิตย์ ฤทธิ์เจริญ และคณะ (2558 : 102-105) มีผลการศึกษา พบว่า ความพร้อมด้านการจัดการเรียนการสอนสู่ประชาคมอาเซียนของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม จำแนก

ตามขนาดโรงเรียน โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน
จำแนกตามสถานภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มีปัญหา โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นตอน พบว่า ชั้นตอนการนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผล และชั้นตอนการปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจาก ความพร้อมของบุคลากร บทบาทหน้าที่ และการปฏิบัติการพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษาแตกต่างกัน สอดคล้องกับ จรัส ชินเฮือง (2549 : 94) ที่มีผลการศึกษา พบว่า ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ด้านการจัดทำหลักสูตร ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการประเมินผลหลักสูตร มีระดับปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาและสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น มีปัญหา ไม่แตกต่างกัน เนื่องจาก มีการประสานงานกับบุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ดี ดำเนินการอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง สอดคล้องกับ สุนิตย์ ฤทธิ์เจริญ และคณะ (2558 : 102-105) ที่มีผลการศึกษา พบว่า ความพร้อมด้านการจัดการเรียนการสอนสู่ประชาคมอาเซียนของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม จำแนกตามสถานภาพ โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน **จำแนกตามขนาดสถานศึกษา** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายสังกัด พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกสังกัด อาจเนื่องมาจาก ความแตกต่างของสภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ สภาพความพร้อมของการบริหารงาน บุคลากร งบประมาณและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับ จรัส ชินเฮือง (2549 : 94) ที่มีผลการศึกษา พบว่า ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ด้านการจัดทำหลักสูตร ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการประเมินผลหลักสูตร มีระดับปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรจัดอบรม สัมมนา หรือเชิญผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ความรู้คำแนะนำที่ถูกต้อง และเหมาะสมเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกับผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน หรือบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

1.2 ควรศึกษาข้อมูลพื้นฐานก่อนพัฒนาหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์หาปัญหาและจุดที่

ต้องการพัฒนาให้ดีขึ้นกว่าเดิม เพื่อลดความแตกต่างระหว่างผลที่ต้องการจะให้เกิดขึ้นตามมาตรฐานที่กำหนดกับผลที่เกิดขึ้นจริงๆจากการจัดการศึกษา

1.3 ควรพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยเพิ่มรายวิชาเพิ่มเติมเกี่ยวกับท้องถิ่นและ
ประชาคมอาเซียน

1.4 มีการจัดทำเอกสารและรายงานผล การดำเนินการใช้หลักสูตรท้องถิ่นในปีที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบและหาแนวทางการปฏิบัติในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อพัฒนาสู่
ประชาคมอาเซียน

2.2 ควรศึกษาระดับความรู้ ความเข้าใจ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับ
การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อพัฒนาสู่ประชาคมอาเซียน

2.3 ควรศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสู่ประชาคมอาเซียน
โดยใช้ข้อมูลจากแหล่งอื่น เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติการพัฒนาหลักสูตรที่ดี